

BOLHÁS HISTÓRIÁK

Az egykori parasztházakba és udvarokba – a különféle jószág miatt – sokfajta „féreg” (görény, pocok, egér, légy, bolha, tetű, sváb- és bűdösbogár) is bevette magát. Ezek közül talán a bolha volt a legkiállhatatlanabb, mert nem csupán nappali tevé-vevés közben, hanem éjszaka is háborgatta, nyugtalanította a pihenni vágyó embereket.

BOLHAIRTÁS

Nyári István (a később Amerikába kivándorolt kanizsai legényember) egyszer nyáridőben éjjel körül ballagott hazafelé. Feltűnt neki, hogy a Posta soron levő egyik kis házból világosság szűrődik ki a nyitott, firhang nélküli ablakon keresztül. Vizslató, minden iránt érdeklődő mesterlegény lévén, nem átalott átmenni a túloldalra, hogy közelebről is megtapasztalja, ugyan mi okból égetik a pilácsot olyan kései időpontban a parasztházikóban.

Belesett az ablakon, s hát látja, hogy odabent egy idős asszony áll az almárium mellett, előtte beteg fényű lámpa pislog, a néni meg elmerülten forgatja a pöndölét: bolházkodik.

Ahogy kúpázkodott, keresgélt pöndölének ráncai között, a szüle – tisztesség ne essék, szólván – váratlanul... szelet eresztett, de akkorát, hogy még az utcára is kihallatszott.

Mire a legény beszólt az ablakon csendes biztatással:

– Úgy, úgy, öreganyám! Amit nem bír keed megfogni, azt csak lűjje agyon!

BOLHÁBÓL TEKNŐS

Azt már hallottuk, hogy valaki bolhából elefántot csinált, de hogy teknősből bolhát...?

Pedig megtörtént.

1944 őszén a visszavonuló német csapatokat üldöző szovjet hadsereg egységeit az Ada határi gazdák tanyáiba szállásolták be ideiglenesen.

A jó módú földművesek mindenütt előzékenyen fogadták a jövevényeket, s igyekeztek kedvükben járni. A legjobb falatokkal traktálták őket.

Az öreg Dudik Mihály különösképpen kedvezni akart a vendégének, egy szibériai szovjet tisztnek, akivel értették is egymást, mert a gazda Szibériát is megjárt hadifogoly volt az első világháborúban, ott ragadt rá kint egy kevés orosz szó.

Első este levágotott hát az asszonnyal egy gyönyörű jércét, s megsütve, úgy, ahogy volt, a tepsiben, bevitték a tisztaszobába.

– Á eto sto? – érdeklődött az orosz, vagyis, hogy mi az?

– Kokoska, kokoska – készségeskedett a gazda, s büszkén rakta a tiszt elé a gusztusos vacsorát.

Tetszett a parancsnoknak a megtiszteltetés, de – meggyőződésből-e, propagandából-e – ezt kérdezte:

– Tak malenkaja? – és a három ujját pergetve, mintha sózna, mutatta a jérce pirinyó voltát. Majd kihúzta magát, s büszkén hozzátette: – U nasz v Rossziji takaja! – és egy nagy púpozott halmot rajzolt a jérce földi maradványai fölé.

Mi tagadás, bántotta a gazdát a kissé tapintatlan lefőzés, és másnap már a legszebb pulykakakas pirult a tepsiben. Büszkén szolgálta fel a háziasszony, s ott szorgoskodott az ura is körülötte.

– Á eto sto?

– Tyurka! Tyurka! – ajánlotta be az új fogást Dudik bácsi.

– Á, ingyuuuska! – örült meg a parancsnok, de aztán – fölülkerekedve benne a szovjet büszkeség – újra eljátszotta a tegnapi este jeletet:

– Tak malenkaja? V Rossziji takaja! ... – s még nagyobb félkört írt le a tepsi fölött, mint tegnap.

Nyelt egy nagyot a gazda, akinek már az önérzetét is sértette a lefitymálás, ezért hát a következő napon a legszebb malacát tálalta föl, és tette a vendég elé. Az eredmény – maradt a régi:

– V Rossziji takaja bolsoja! – Csak ismét nagyobb félkörrel, mint az előző napi volt.

Ezt azonban már nem bírta el a tanyai önérzet.

Másnap egész délelőtt és délután csak azon törte a fejét a gazda, mivel főzhetné le a vendégét, hogyan tehetne túl rajta, hogy ne kérkedne már folyton: odakint önáluk minden „agromnaja”, azaz hatalmas, óriási.

Nem hiába ismerték az öreg Dudikot csavaros észjárású embernek, csak kifundálta, hogyan járjon túl a vendég eszén.

Este, amíg a tiszt a szomszédban iszogatót a társaival, addig ő bevitt a kertből egy kisebb fajta mocsári teknősbékát. Betette a parancsnok ágyába, a lepedő alá, és várta a hatást.

Nem kellett sokáig várakoznia. Alig dőlt le a vendég, máris ugrott ki szöcske módra az ágyból, s kiabált hangosan:

– Tovarish, tovarish!

– Mi baj, no? – nyitott be a szobába a gazda.

– Á sto eto? – mutatott a tiszt izgatottan a fülét-farkát behúzó jámbor teknősrre.

– Nicsevo! – legyintett a magyar. – Buha! Buha! – nyugtatta volna a vendéget.

– Bloha?

– Az, az! Blaha!

– Takaja agromnaja? – képedt el a tiszt (aki Szibériában aligha látott teknőst), majd éppen úgy, mint a legelső este cselekedte, így szólt az ujjait pörgetve:

– V Rossziji tak malenkaja! – mutatta még mindig csodálkozva.

– Jól van mán, sógor! Csak ezt akartam hallani! – mondta az öreg a bajsza alatt mosolyogva, s elégedetten hajította ki az udvarra a „bolhát”.

